

“Εγκλημα κατά τῆς γλώσσας: Οἱ νόμοι γράφονται σέ ἄθλια ἑλληνικά.

Πρωτοσέλιδο ἄρθρο στην Εστία, 6 Νοεμβρίου 2019.

‘Ο ἱερεὺς πού «κατενεμήθη» καὶ οἱ «ἐκδοθέντες» πράξεις.

ΚΑΤΑΡΠΕΟΥΜΕ συνεχῶς καὶ καθημερινῶς. Σέ ὅλα τὰ επίπεδα. “Ένας κακός ἄνεμος σαρώνει τὴν ἑλληνικότητα παντοῦ. Μένουμε λιγότεροι λόγω τοῦ δημογραφικοῦ. Γινόμαστε ἕλληνοι λόγω τοῦ ξενόφερτου πολυπολιτισμοῦ.

Ἄλλοιωνόμαστε λόγω τοῦ μεταναστευτικοῦ. Χάνουμε τὴν ταυτότητά μας ἐπειδὴ κάποιο δικαστήριο δικαιωμάτων θεωρεῖ πῶς δέν πρέπει τὰ παιδιά μας νά διδάσκονται Ἱστορικῶς. Ἄγαπᾶμε ἤθη γένα πρὸς τὸν Ἕλληνα, ὅπως τό... «Χαλοοῦϊν». “Όλα μπορεῖς νά τὰ πολεμήσεις ἐκτός ἀπὸ ἕνα! Τὴν πρωτοφανῆ ἄγνοια μὲ τὴν ὁποία νομοπαρασκευαστικὲς ἐπιτροπές, ὑπουργοὶ καὶ βουλευτὲς συντάσσουν τοὺς νόμους πού ψηφίζει τὸ ἔθνος μὲς κοινοβούλιο. Τὰ ἑλληνικά τῶν νόμων εἶναι ἐπιεικῶς ἀπαράδεκτα. Οἱ συντάκτες τους θά ἔπρεπε νά συλληφθοῦν καὶ ἐπί ποινῆ ἀπωλείας τῆς ιδιότητός τους νά γυρίσουν πίσω στὰ θρανία.

Τό καμπανάκι μᾶς κτύπησε ἡ συνδρομήτρια τῆς «Ἐστίας» καί ἐπί κεφαλῆς τοῦ Γραφείου Ἑργατικῆς Νομοθεσίας Χρυσοῦλα Πετίνη-Πηνιώτη, δικηγόρος στό ἐπάγγελμα, μέ μία σύντομη ἐπιστολή της. Βρήκαμε τόσο εὔστοχες τίς ἐπισημάνσεις της, ὥστε τῆς ζητήσαμε νά κάνει μία γενικώτερη ἔρευνα σέ πρόσφατους νόμους, προκειμένου νά ἐντοπίσει κραυγαλέα μαργαριτάρια. Τά εὐρήματά της ἐντυπωσιακά. Συμφωνοῦμε μέ τήν πρότασή της ὅτι ἡ ὀρθή χρῆσις τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας κατά τήν σύνταξη τῶν νόμων πρέπει νά συμπεριληφθεῖ στούς κανόνες καλῆς νομοθετήσεως. Ἀκολουθεῖ ἡ ἐπιστολή της:

«Στόν Νόμο 4621/2019 (ΦΕΚ/128/Α'/31.7.2019) περιλαμβάνεται Κεφάλαιο Γ' γιά τήν νομοπαρασκευαστική διαδικασία καί τήν “καλή νομοθέτηση”. Στό ἄρθρο 58 ἀπαριθμοῦνται οἱ κανόνες – “ἀρχές” καλῆς νομοθέτησης, οἱ ὁποῖες, ὅπως ἀναφέρεται, ἔχουν ἐφαρμογή κατά τήν κατάρτιση σχεδίων κ.λπ. νόμων, κατά τήν ἀξιολόγηση τῶν νόμων καί κατά τήν κωδικοποίηση τῶν ρυθμίσεων.

Α. Στίς ἀρχές τῆς “καλῆς νομοθέτησης” δέν ἀναφέρεται (ἐνῶ ἀνήκει ...) καί ἡ ὀρθή χρήση τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας. Μορφή κακῆς χρήσεως τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας εἶναι οἱ μεικτές ἐκφράσεις, δηλαδή ὁ συνδυασμός ἀρχαιοπρεπῶν ἐκφράσεων μέ τύπους τῆς δημοτικῆς. Ἐτσι, στόν νόμο αὐτόν καθῶς καί σέ ἄλλους νέους νόμους ἀπαντῶνται οἱ ἐξῆς, τουλάχιστον ἀκαλαίσθητες, ἐκφράσεις:

- “βάσει... σύμβασης”
- “κατόπιν αἵτησης”
- “λόγω τήρησης”
- “δυνάμει σύμβασης”
- “λόγω τέλεσης”
- “κατόπιν δημοσίευσης”
- “ἐν ὄψει συμπλήρωσης” κ.ἄ.

Ἐπίσης:

- “ἐπί... ἀπόλυσης”
- “περί... ἀσφάλισης”
- “ἐπί τῆς... διάρθρωσης”
- “πέρα τῆς... προϋπόθεσης”
- “ἐκάστης... σύμβασης”
- “κατόπιν... ἄσκησης”
- “ἐκτός ... εἴσπραξης”
- “ἀνά ἔτος... ἀσφάλισης”
- “τυγχάνουν... μείωσης”

- “ἀκολουθως τῆς ἀπόφασης προέγκρισης”
- “ἐπί τῆς ὑπαρξης”
- “μή εἰσέτι... ἔνταξης”!

ὅπου δοτικοφανῆ ἐπιρρήματα ἢ ἐμπρόθετοι προσδιορισμοί, δηλαδή καθαρῶς ἀρχαῖες ἐκφράσεις σέ πτώση δοτική, ἀκολουθοῦνται ἀπό τριτόκλιτο ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἡ γενική ἔχει κατάληξη -ης, τύπος καθαρὰ δημοτικῆς, ἐνῶ κατά τήν γραμματική τῆς ἀρχαίας γλώσσης ἡ κατάληξη εἶναι -εως.

Ὅπως ἀναφέρεται καί στήν Νεοελληνική Γραμματική (καταγομένη ἀπό τήν “Μικρή Νεοελληνική Γραμματική” τοῦ Μανόλη Τριανταφυλλίδη), τά τριτόκλιτα σέ -ις λήγουν ἢ σέ -εως ἢ σέ -ης καί οὐδείς ὑποχρεώνει οὐδένα νά χρησιμοποιῆ μόνον τήν γενική σέ -ης. Ἔτσι, γιά τήν ὀρθή ἐκφραση ἐπιβάλλεται νά χρησιμοποιῆται ἡ κατάληξη -εως ὅταν πρόκειται γιά ἀρχαιοπρεπῆ ἐκφραση.

Στίς ἀναφερθεῖσες ἀνωτέρω ἐκφράσεις, ἂν μέν ὑπάρχη ἐπιθυμία χρησιμοποίησεως τοῦ -ης (γενική), ἀπαιτεῖται ἡ ἐκφραση τῆς ἐννοίας μέ κατάλληλη προσαρμογή της στήν δημοτική, ἐάν ὅμως ὑπάρχη ἐπιθυμία ἀρχαιοπρεποῦς ἐκφράσεως, ἐπιβάλλεται ἡ χρήση τοῦ τριτοκλίτου μέ τήν κατάληξη -εως.

Ἔτσι, θά ἀναγραφῆ, ἀντί “βάσει σύμβασης”, “μέ βάση σύμβαση” καί ἀντί “ἐν ὄψει... συμπλήρωσης”, “γιά τήν συμπλήρωση” ἢ “μέ σκοπό τήν συμπλήρωση” κ.ο.κ.

Ὁ ἐκ τῶν μεταγλωττισάντων τούς Κώδικες Νόμων Ἀριστόβουλος Μάνεσης, σέ ἄρθρο του στό Νομικό Βῆμα Ὀκτωβρίου 1998 ἐπισημαίνει ὅτι ἡ Δημοτική καθιερώνεται “ἄνευ ιδιωματισμῶν καί ἀκροτήτων”. Χαρακτηρίζει ὡς “ἄκομψες διατυπώσεις” τήν χρήση δημοτικῶν τύπων δίπλα σέ λόγιους τύπους (π.χ. “δυνάμει σύμβασης”) καί τονίζει ὅτι “ἡ γλῶσσα τῆς νομικῆς ἐπιστήμης δέν μπορεῖ νά εἶναι ὅμοια μέ τήν δημοτική τῆς καθημερινῆς “κουβέντας” ἢ ἀκόμη καί τῆς “λογοτεχνίας” καί ὅτι “στά νομικά κείμενα ἡ διατύπωση πρέπει νά εἶναι καί ἐπιμελημένη, τόσο ὡς πρός τό λεξιλόγιο ὅσο καί ὡς πρός τήν χρήση τῶν κατά τό δυνατόν δοκιμωτέρων καί αἰσθητικά ἀρτιωτέρων γραμματικῶν τύπων καί τοῦ ἀντιστοίχου ὕφους”.

Ὁ ἴδιος τονίζει τά ἐξῆς:

Ἰδίως σέ ὑπερδισύλλαβες λέξεις, ἡ χρήση τοῦ λόγιου τύπου (κατάληξη -εως) εἶναι μορφολογικά προτιμώτερη:

π.χ. αἴτηση ἀκυρώσεως, δήλωση βουλήσεως, δικαίωμα ἀκροάσεως, σύμβαση προσχωρήσεως, ἀνάκληση δηλώσεως, αἴτηση ἐξαίρεσεως,

Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως, αλλά και “μέτρα τάξεως”, “σχέδιο πόλεως”, “πρώτης τάξεως”, “πάσης φύσεως υλικά” κ.ά.

Έτσι αποφεύγονται άκομψες διατυπώσεις, όταν ιδίως χρησιμοποιούνται δημοτικοί τύποι δίπλα σέ λόγιους τύπους π.χ. “δυνάμει σύμβασης”, “έναντίον διάταξης...”.

Μιξοβάρβαρα ύποδείγματα ύφους (πρός άποφυγή) συνιστούν οι φράσεις “ένόψει τής νομοθετικής πρόβλεψης και ρύθμισης τής αίτησης ανάκλησης ή μεταρρύθμισης τής απόφασης”, “δεκτής γενομένης τής αίτησης ανάκλησης...(όπου ύπάρχει σειρά λέξεων πτώσεως γενικής σέ -ης)”.

Και ίδού ένα νέο τέτοιο “ύπόδειγμα” από τό Φύλλο 3812/Β/15.10.-2019 τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως:

“Αριθμ. Άποφ. 679/2019

Λήψη απόφασης επί γνωστοποίησης συγκέντρωσης...!”.

Β. Άς έπισημάνουμε και μερικά άκόμη... “μαργαριτάρια” σέ νομοθετήματα ή (κατά τήν δημοσίευσή τους) στήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως:

Στήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Β΄ 368/17) είδαμε θέμα μέ τίτλο “Έγκριση κατ’ άποκοπής (!) χορηγήματος...”. Η φράση “κατ’ άποκοπήν”, άποτελούμενη από τήν πρόθεση “κατά” και τήν λέξη “άποκοπή” στήν αίτιατική, χρησιμοποιείται ως επίρρημα, δηλαδή άκλιτη λέξη, ή όποια δέν έπηρεάζεται από τήν σύνταξη (άριθμό, πτώση κ.λπ.) τών λοιπών όρων τής προτάσεως. Έτσι, δέν μεταβάλλεται στίς έκφράσεις κατ’ άποκοπήν “χορήγημα”, κατ’ άποκοπήν “χορηγήματος”, κατ’ άποκοπήν “χορηγήματα”, κατ’ άποκοπήν “χορηγημάτων” κ.ο.κ.

Έπίσης, σέ ΦΕΚ τοϋ έτους 2016 (1667 Β΄) δημοσιεύεται άπόφαση τοϋ Υπ. Έσωτερικών μέ θέμα “Κατανομή ενός ιερέα Ειδικών Καθηκόντων στό Σώμα τής Έλληνικής Άστυνομίας”. Η φράση θά ήταν σωστή μόνον άν έπρόκειτο περί κατανομής περισσοτέρων στό έν λόγω Σώμα. Διότι:

Τό ρήμα “κατανέμω” σημαίνει “διαιρῶ”, “διαμοιράζω”. Η διαίρεση ή τό μοίρασμα προϋποθέτουν ως έκ τής έννοίας τους περισσότερα τοϋ ενός πρόσωπα ή πράγματα.

Έκτός άν... ό ιερεύς κοπή σέ περισσότερα κομμάτια!

Στό άρθρο ένδέκατο τοϋ Ν. 4517/18 (ΦΕΚ 22/Α΄/8.2.2018) αναφέρονται τά έξής: Η ισχύς τοϋ παρόντος ισχύει (!) από τήν δημοσίευσή του στήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως», αντί τοϋ όρθοϋ “ή ισχύς αρχίζει από...”.

Σέ έγγραφο τοῦ Ὑπ. Ἐργασίας (Φ.40021/11259/2018 – βλ. ΔΕΝ 2018 σελ. 326), πού ἀφορᾷ παροχές ἀσθενείας, ἀναφέρονται τά ἑξῆς:

“Γιά τήν ἀνανέωση τῆς ἀσφαλιστικῆς ἰκανότητας ἔχει συνταχθεῖ... διάταξη νόμου, μέ τήν ὁποία προβλέπεται ὅτι ... 2) στούς ἐργαζομένους τῶν ἐπιχειρήσεων... καί τῶν Ναυπηγείων Ἐλευσίνας, στούς ἀναβάτες ἵπποδρομιῶν, στούς μαθητευόμενους ἀναβάτες, τούς προπονητές δρομῶν ἵππων καί τῶν προσώπων πού ὑπάγονται στήν ἀσφάλιση τοῦ ΕΦΚΑ ὡς μισθωτοί-μέλη Διοικητικῶν Συμβουλίων ΑΕ... εἶναι δυνατή ἡ χορήγηση παροχῶν ἀσθενείας...”.

Ἡ ὀρθή ἔκφραση εἶναι “καί τά πρόσωπα...”. Διότι:

Ἡ ἔκφραση “καί τῶν προσώπων” (γενική) συνδέεται (τό “καί” συνδέει ὁμοίους ὅρους) μέ τήν προηγουμένη φράση “δρομῶν ἵππων”, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπό τήν λέξη “προπονητές”, μέ ἀποτέλεσμα νά πρόκειται γιά προπονητές ὄχι μόνον τῶν ἵππων ἀλλά καί... “τῶν προσώπων πού ὑπάγονται στόν ΕΦΚΑ”!

Στόν Ν. 4255/14 (ΦΕΚ 2/Α’/7.1.2014) στό ἄρθρο 3 ἀναφέρεται: “... τό πλῆθος καί τό ὕψος ... τῶν ἐκδοθέντων (!) Πράξεων ἐπιβολῆς Εἰσφορῶν ἢ Πράξεων Βεβαίωσης Ὁφειλῆς”.

“Ἐκδοθειῶν” εἶναι τό ὀρθό, ἀφοῦ πρόκειται περί θηλυκῶν ὀνομάτων.

Στήν Ἀποφ. ΕΑΠ 2003486/13 (ΦΕΚ 3091/Β’/5.12.13), παρ. 3, ἀναγράφεται: “... τό πάσης φύσεως προσωπικό πού λαμβάνει μέ καθ’ οἰονδήποτε τρόπο...”.

Ἡ «μέ οἰονδήποτε τρόπο» ἢ “καθ’ οἰονδήποτε τρόπο”, ὄχι καί τά δύο!

Στήν Ἀποφ. 44664/2013 (ΦΕΚ 3417/Β’/31.12.2013) ἀναφέρεται: “Ἐγκρίνουμε τήν ὑπερωριακή ἀπασχόληση... ὑπαλλήλων πού ὑπηρετοῦν καί συνδράμουν...”.

Δέν ὑπάρχει ρῆμα “δράμω” οὔτε σύνθετο “συνδράμω” (στόν Ἐνεστῶτα). Πρόκειται γιά τό ρῆμα “τρέχω” καί σύνθετο “συντρέχω”, τό ὁποῖο στόν β’ ἀόριστο ἔχει τόν τύπο “ἔδραμον” (καί “συνέδραμον”) καί στήν ὑποτακτική του (καθώς καί στόν μέλλοντα στιγμιαῖο) “συνδράμω”.

Στά διάφορα νομοθετήματα (Ν. 4387/16 κ.ἄ.) ἡ μετοχή “γενόμενος, γενομένη, γενομένο”, πού εἶναι ἀορίστου χρόνου (β’ ἀόριστος τοῦ ρήματος “γίγνομαι”), χρησιμοποιεῖται λανθασμένα γιά τό μέλλον. Εἶναι ἀπολύτως λανθασμένη ἡ ἔκφραση “ἀρχῆς γενομένης... π.χ. τήν 1.1.2020 ἢ τό ἔτος 2020”. Ἀντί τῆς ἀορίστου χρόνου μετοχῆς μπορεῖ νά χρησιμοποιηθῆται ἡ μετοχή ἐνεστῶτος “γινόμενος...” (στήν δημοτική γλῶσσα), ἀφοῦ ἡ πλέ-

ον όρθή μορφή τής άντιστοίχου μετοχής του μέλλοντος “γενησόμενος-γενησομένη-γενησόμενον” άποτελεϊ βαρεϊα καθαρεύουσα.

Άς μās έπιτραπή νά έπισημάνουμε τήν έκφραση-πρόταση “έχει νά κάνη μέ”, ή όποία έχει σχεδόν έπικρατήσει τόσο στον προφορικό όσο και στον γραπτό λόγο (καί σε έπιστημονικά άρθρα). Πρόκειται για έκφραση “ξενόφερτη”, προσιδιάζουσα σε γλώσσες πτωχές, πού έχουν ανάγκη περιφράσεως για νά εκφράσουν κάποιο νόημα. Δέν ταιριάζει όμως στην Έλληνική Γλώσσα πού έχει άπεριόριστο πλούτο λέξεων. Αντί τής άνωτέρω προτάσεως καλό είναι νά χρησιμοποιηται ή έλληνική έκφραση-πρόταση “άφορᾶ εις” ή “άφορᾶ σε”, “σχετίζεται με” ή “έχει σχέση με”.

Νομίζουμε ότι και ή όρθή χρήση τής γλώσσας μας θά συντελέση στην προσπάθεια τής Κυβερνήσεως νά διορθώση τά κακώς κείμενα στην Πατρίδα μας.»

Πηγή : www.antibaro.gr/article